

(המשך מעמוד 9)

מובארכ מהלך על חבל רק. בינתיים השתדלו הכל — פרס, ערפאת, חוסיין, רגן — שלא להרעיד את החבל. גם מוסקוה לא הפריזה בהתנגדותה הצפויה. הכל עוצרים את הנשימה כדי לראות אם יגיע מובארכ, כנסיין ראשון זה, אל היעד מבלי למעור.

מי הם אבות היוזמה הזאת? יש רשימה ארוכה — החל ביועציו של

הנשיא רגן
הכתובת הראשונה

מובארכ, כמו אוסמה אל-באו ובוטרוס בוטרוס ע'אלי, וכלה באישים בינלאומיים כמו ניקוליי צ'אוצ'סקו. אך האב האמיתי הוא יאסר ערפאת. כאשר שהה בטיפול הנצורה, תחת מטר הפגזים הסוריים, החליט כי האינטרס של העם הפלסטיני מחייב את החזרת מצריים לזירה.

ברגע שיצא מן התופת של טריפולי, נעשה ערפאת מעשה דרמאטי, שהדהים את העולם, וגם את חבריו הקרובים ביותר: הוא הסליג למצריים ונפגש עם חוסני מובארכ.

זה היה לפני שנה. מעטים הבינו את מלא המשמעות של צעד נועז זה, שהביא עליו קללות ללא ספור וביקורת חריפה גם מצד כמה מעמיתיו, שלא הבינו החלטה רבת-מעוף זו. עכשיו מתחיל לבטט הזרע שנורע או. היוזמה יצאה לדרך. היא יכולה עלולת על אלף מוקשים. די בצעד בלתי-זהיר של אחד השותפים הסמויים כדי לחסלה. יתכן שיתחברם תוך שעות, ימים או שבועות כי הנחות היסוד של מובארכ אינן מצאותיות. אך משהו זו השבוע בנף הקפוא של הסוכסוך.

במדינה

(המשך מעמוד 6)

אלה שיטה של טרור-נגרי, בוטאלי וגס — מוסיפה חטא על פשע. היא מבטיחה שלא יישאר בלבנון, אחרי הפינוי, אף אדם אחד שאינו שונא את ישראל.

זהו סיכון ניטחוני לדרות. **מתרגלים...** החיילים עצמם שנשאלו בטלוויזיה, הגיבו בקהות-חושים. קרה להם מה שקורה לכל חיילי-כיבוש בנסיבות כאלה, כשהם ממלאים יום-יום פקודות אשר הרגש הטיבעי של צעיר הגון מתקומם נגדן. **מתרגלים,** אמר אחד החיילים, ומשך בכתפיו.

אסירים

אזיקים ויונים לבנות

קבוצה של אמנים וחברים הפגינו ביום השישי ליד בלא-רמלה, למען שחרורו של אודי אדיב, וקרעו אזיקים מפלסטיק ונייר

האסיר שישב מעבר לגדרות בית-הסוד ברמלה לא שמע את מחאתם של עשרות האנשים, שהתקבצו ליד השער האחרון של הכלא. אבל הוא ידע שהם שם.

ביום השישי בצהריים התקבצו כמה מן האנשים, שגורלו של אודי אדיב חשוב להם, והפגינו למען שחרורו. זאת היתה הפגנה של אמנים למען אדיב. על הרחבה שלפני שער הכלא היתה מונחת שרשרת ארוכה-ארוכה של כבלים מפלסטיק חום, שאליהם היו מחוברות יונים מנייר קרטון לבן. על היונים נכתבו המילים: שלום, חופש, חירות, שיחרור.

היתה זו עבודתה של האמנית מרים שרון. היא גם הכינה שילטינייר מצוירים, שעליהם נרשם: **אודי אדיב ישב מספיק, ישחררו!**

גם שלמה בר. לאה לשם, חברתו של אודי אדיב מזה שנים רבות, המחכה בקוצר-רוח לשיחרורו, כדי שיוכלו סופית להינשא ולהקים מישפחה, עמדה והחזיקה שלט בידה. לידה עמדו חברים שלה ושל אודי, ותומכים מקיבוץ ג'שמואל ואחרים.

טובה, אמו של אודי אדיב, הורתה לכל האנשים שבאו לזעוק למענו. האמנית החיפאית ארנה מר, הידועה באחרונה יותר בשל היותה אמו של שחקן הקולנוע ג'וליאנו מר, קראה גם היא לשיחרורו של אדיב. אמנים שלא יכלו להגיע שלחו מיכתבי-הזדהות. ביניהם שלמה בר, מלהקת הברירה הטיבעית, האמן יגאל תומרקין, הצייר אורי ליפשיץ, ואמנים אחרים.

מפגינות ארנה מר וטובה אדיב ליד בית-הסודה המפגינים הלכו הביתה —

מפגינה לאה לשם — האסיר נשאר בכלא

אחרי שנאמרו כל המילים ונקראו כל המיכתבים, קראה מרים שרון לכל הקהל להחזיק את שרשרת-הכבלים בידיהם, האנשים הגיפו את ידיהם אל-על, כשברקע גדרות התיל של בית-הסודה והקיף המתכונן בהם מעל מיגדל השמירה.

עכשיו, אמרה מרים, **נקרע כולנו כבת אחת את הכבלים והשרשרות.** כולם קרעו את הכבלים והשרשרות. על הריצפה נזרקו יונים לבנות קרועות שהתנפפו ברוח, וככלים חומים דמויי-אזיקים. הם נשארו שם כסמל. אודי אדיב נשאר עדיין בכלא.

המילחמה

ברוך לצידון

מה, הם לא ניסו לברוח?
שאל המגיד, כשהסתבר לו שלא כל השבויים נהרגו.

המיסמך היה מחריד. הוא היה בצורת מיכתב שנשלח עליידי חבר-כנסת אחד לכל חבריו. השולח היה האלוף (מיל') מתי פלד, ח"כ הרשימה המתקדמת.

וזו לשוננו:
ביום החמישי, ה-14 בפברואר לפני הצהריים, גילתה יחידה של גולני, שהיתה מוצבת בראש גיבעה, קבוצה של 20 ערבים מזויינים הצועדת נוודי, בכיוון לצידון. החיילים התקשרו עם המגיד (שמו שמור אצלנו) וזה הורה להם: **חסלו אותם!** החיילים ירו לעבר הקבוצה חמישה פגזי-טנק, שפגעו בכמה מהם. אחר-כך

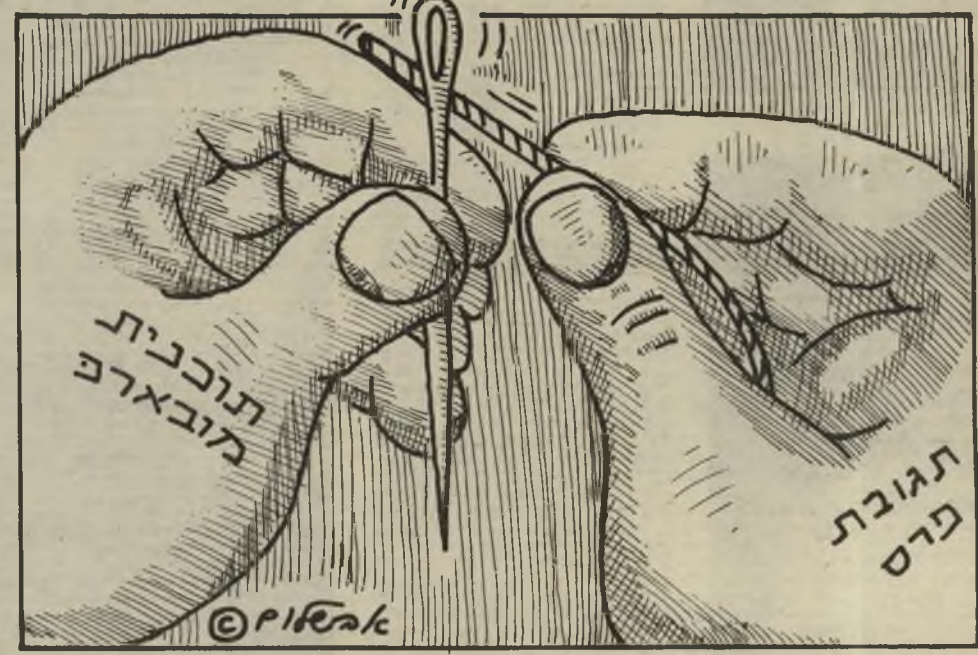
פתחו באש. הערבים ניסו לירות ומייד נכנעו. עליפי ערות חיילי צה"ל, לא היו כשירים ומאומנים לקרב. כשחיילי צה"ל הגיעו למטה, ניסה החובש הצה"לי לטפל בפצועים. חבריו הפריעו לו וירו לעבר הנכנעים ופגעו בעוד כמה מהם. אחר-כך נמצאו חיילים שהתעללו בגופות.

החובש (שמו שמור אצלנו) איים על חבריו, לבל יפריעו לו בעבודתו. לאחד מהם אמר: **אם תפריע לי, ארסק לך את הביצים!** כל אותו זמן המשיך לטפל בפצועים הערביים.

מזכיר 20 ערבים נותרו רק שמונה בחיים. כשדווחו למגיד, שאל: **מה, הם לא ניסו לברוח?** לדברי החיילים, שהה המח"ט נחברת המגיד, והיה עד להוראותיו. כעבור ומרמה היתה שיחת-מפקד, שבה נאמר לחיילים: **יש נורמות ויש נורמות. הנורמה הזו מתאימה ללבנון. היא לא מתאימה לארץ...**

כעבור כמה ימים ירדה היחידה מלבנון ונערכה מסיבה גדודית. אחד הקצינים נשא דברים ואמר: **אתם לא אשמים במה שקרה — המצב אשם!** החיילים חזרו לבתיהם וסיפרו את הסיפור. במיקרה אחד אמר חייל להוריו: **הצנחנים הם ילדים-טובים ירושלים.** הם היו שם שבוע-שבועיים, והיו להם שישה הרוגים. אנחנו נמצאים שלושה חודשים עם שני הרוגים בסך הכל... מבטיחים לנו שככה לא ניהרג, או מה אתם, בתור הורים, יכולים להגיד נגד זה?

הערבים שנותרו בחיים, כמו 12 ההרוגים, היו, לדיכרי החיילים, בני 15-14.

דחילק, אל תנפסט!